

คำโบราณที่ว่า 'เสือสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้' นี่ทำจะจริง เพราะขนาดกาลเวลาล่วงเลยมาจนเข้ายุคมิลเลนเนียมหลายปีติดๆ ก็ยังสามารถเอาสุภภาษิตนี้มาใช้ได้อย่างเหมาะสมเหมืง และก็เพราะอยู่ 'ถ้า' เดียวกันไม่ได้นี่แหละ ตอนนี่ 'เสือสองตัว' เลยกำลังทำให้ใครต่อใครหลายคนหัวปั่น!

แต่ลองไม่วิ่งวุ่นดูสิ มีหวังสมองน้อยๆ ใต้รับรางวัลเป็นลูกปืน!

"แล้วทำไมโอฬารอมตะกับพิริยะพลต้องมางานนี้พร้อมกันด้วย"

"ถามได้! นี่มันงานเซ็ดชูเกียรติระดับโลกสำหรับนักธุรกิจที่สนับสนุนองค์กรการกุศลนะยะ" อีกเสียงแหวลั่น "ลองถ้าไม่เชิญฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งรับรองงานนี้มีหวังละ ไม่เชิญสักฝ่ายก็ละเหมือนกันอีกอยู่ดี"

"รู้แล้วน่า ฉันแค่นะยะ ไม่ได้ต้องการคำตอบ" เสียงแรกอุบอปปอยู่เหนือเสียงรัวคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์ "แต่เชิญทั้งคู่มันก็ละเหมือนกันนั่นแหละ เธอก็เห็นอยู่"

"เอาน่า สองตระกูลนี้ไม่ใช่มาเพียเสียหน่อย"

"ไม่ใช่แต่ไกล้เคียง เงินมากอำนาจล้น ใครก็รู้"

แม้จะเป็นที่รู้จักกันว่าทั้งโอฬารอมตะกรุ๊ปและพิริยะพลกรุ๊ปนะ
ไปรยเงินบริจาดให้องค์กรการกุศลทุกประเภททั่วโลกราวกับหว่าน
เมล็ดข้าวลงบนผืนนา แต่ในขณะเดียวกัน ชื่อเสียงเรื่องความโหดกับคน
ที่กล้ำมาลองดีก็โด่งดังไม่แพ้ความใจบุญต่อผู้ด้อยโอกาสนั้นแหละ

โอฬารอมตะมีชื่อเสียงโด่งดังในแถบอเมริกาทั้งเหนือและใต้ รวมไปถึง
ถึงแอฟริกา ร่ำรวยติดอันดับโลกทันตา เพราะสามารถจับธุรกิจด้าน
เครื่องประดับอัญมณีหรูหราทั้งหลายได้อยู่มือก่อนใคร และยังมีเหมืองแร่
มูลค่าประเมินมิได้อีกนับไม่ถ้วน นอกจากนี้ยังรุกคืบกุมตลาดการขนส่ง
คมนาคมและการก่อสร้างไว้ได้เกือบทั้งหมด แทบไม่น่าเชื่อว่าทุกอย่างเกิด
ได้เพราะผู้ชายคนหนึ่งที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกลเกินกว่าคนในยุคเมื่อร้อย
กว่าปีที่แล้ว แต่ปัจจุบันหัวเรือใหญ่แห่งโอฬารอมตะกรุ๊ปอย่างธานินทร์
โอฬารอมตะ ก็ยังได้รับการยกย่องว่าเป็นนักธุรกิจฝีมือฉกาจ และตอนนั้น
โอฬารอมตะกรุ๊ปก็มีสินค้าและบริการแทบจะเรียกได้ว่าครอบคลุมทุก
ประเภททั่วโลก

ส่วนพิริยะพลนั้นปักหลักอยู่ในเอเชียและยุโรป ส่วนหนึ่งเพราะ
ความได้เปรียบที่ผู้ก่อตั้งตระกูลเป็นอดีตเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงของจีน ซึ่ง
ภายหลังได้ย้ายมาตั้งรกรากและแต่งงานกับหญิงไทย แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้
เส้นสายอำนาจขาดลง หากกลับกลายเป็นกลไกสำคัญที่ส่งให้พิริยะพล
กรุ๊ปผงาดขึ้นมาติดอันดับเครือข่ายธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลกเคียงข้างกับ
โอฬารอมตะกรุ๊ป ยุคก่อนพิริยะพลมั่นคงได้เพราะเครือข่ายการค้าขาย
ที่กว้างใหญ่กว่าใคร แต่ปัจจุบันอาณาจักรธุรกิจที่นำโดยเกษม พิริยะพล
คือกลุ่มธุรกิจที่ครอบครองส่วนแบ่งทางการตลาดมากกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์
ในธุรกิจพลังงาน ทำให้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอำนาจในอุ้งมือพิริยะพลมีมาก
ขนาดไหน

ทั้งสองตระกูลมีความเหมือนกันในหลายแง่ คือต่างเติบโตขึ้นมาเกือบ
จะในช่วงเวลาเดียวกัน และเป็นตระกูลใหญ่ที่มีสมาชิกกระจัดกระจาย

อยู่ทั่วโลก นอกจากอำนาจของเงินตราในมือแล้ว ทั้งสองฝ่ายยังมีอำนาจในเชิงลึกที่มากกว่านั้น จนในบางครั้งเกือบจะดูว่าพวกเขาเป็นกลุ่มอิทธิพลหรือมาเฟียระดับโลกนั้นเลยทีเดียว และเพราะทิศทางการเมืองของหลายประเทศยักษ์ใหญ่ล้วนขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์จากโอฬารอมตะและพิริยะพล ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ชื่อนามสกุลทั้งสองจะเป็นเหมือนวีรชาชั้นดีในทุกแง่ ไม่ว่าจะที่ไหนในโลก

นอกจากนี้ทั้งสองตระกูลต่างก็มีศัตรูมากจากการทำธุรกิจ แต่ส่วนใหญ่ที่มีเรื่องราวใหญ่โตนั้นมาจากศัตรูอีกกลุ่มที่เกิดจากการไม่ยอมเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจผิดกฎหมาย แถมบางครั้งยังถึงขั้นไปขัดขวางจนเกิดมีปัญหากับมาเฟียตัวจริงอยู่หลายๆ ทำให้ต้องเพิ่มเชี่ยวชาญของตนเองเพื่อตอบโต้กลับและป้องกันภัย แต่ถึงจะทรงอิทธิพลอย่างไร ทั้งสองตระกูลก็ไม่เคยมีประวัติว่าใช้อำนาจนั้นในทางมิชอบ เว้นแต่หนานๆ ครั้งมีใครกล้าลองดี ซึ่งก็เป็นที่รู้กันดีว่าทั้งโอฬารอมตะและพิริยะพลสามารถเปลี่ยนจากนักบุญเป็นซาตานได้ในพริบตาเช่นเดียวกัน

และถึงแม้จะไม่มีใครออกมายอมรับหรือยืนยัน แต่ดูเหมือนคนทั้งโลกจะรู้กันดีว่าทั้งสองตระกูลนี้ไม่ถูกกันเอาเสียเลย ดูได้จากนโยบายในการบริหารบริษัท หรือการแสดงท่าทีจากสมาชิกทั้งสองบ้าน จึงไม่น่าแปลกใจเลยถ้างานเชิดชูเกียรตินี้จะป็นงานที่ถูกจับตาที่สุดในรอบปีก็ได้ เพราะถือว่าเป็นการจับเสียมปะทะสิ่งหึโดยแท้ ว่ากันว่าทั้งสองตระกูลนี้ร้ายรายจนทำให้ปัจจุบันประเทศไทยติดอันดับต้นๆ ในกลุ่มประเทศที่มั่งคั่งที่สุด นั่นก็เพราะต่างมีความเกลียดชังกันและกันเป็นแรงผลักดันให้เกิดการแข่งขันแบบยิบตา คิดไปก็ไม่น่าเชื่อเหมือนกัน เพราะจัดอันดับมหาเศรษฐีระดับโลกที่ไรก็ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะมาโดยตลอด

"คืนนี้จะเกิดสงครามไหม" ถึงตอนแรกจะแหวโล่ แต่ร่องรอยความกังวลในเสียงที่สองก็ฉายชัด เพราะใจนะเชื่อเต็มร้อยไปแล้วว่าสองบ้านนี้ไม่ถูกกันจริงๆ ก็ถ้าข่าวเรื่องเกลียดกันไม่จริง ทำไมไม่ออกมาแก้ข่าวล่ะ

นี่ไม่ยอมออกมาแก้แค้นว่าจริง!

ประวัติรักสงบแต่ถึงรบไม่ขลาดของทั้งสองตระกูลก็เหมือนในเพลงชาติประเทศไทย...แต่กับเหตุการณ์ที่ทั้งสองตระกูลต้องมาเผชิญหน้ากัน มันช้อยกว่าวันนี้!!

นี่แทบจะไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนด้วยซ้ำ แถมไม่ใช่แค่ตัวพ่อซึ่งเป็นผู้นำตระกูลที่น่ากลัว แต่ยังรวมไปถึงตัวลูกๆ ที่แต่ละคนต่างสืบทอดเจตนาธรรม 'ตายกันไปข้างหนึ่ง' มาอย่างครบครันทีเดียว ในจำนวนทายาทฝ่ายละสามคนนั้นเป็นที่เล่าลือกันว่าเก่งกาจน่ากลัวไม่แพ้รุ่นก่อนหน้านี้ แถมยังมีหลายครั้งแล้วที่บรรดาลูกๆ ประกาศสงครามใส่กันจนเป็นข่าวเกรียวกราวไปทั่วโลก

ไม่ว่าจะเปิดตัวอภิเษกสมรสในวันเดียวกัน เพียงแค่สถานที่อยู่คนละฝั่งซีกสมุทรแบบต่างฝ่ายต่างไม่ยอมมถอยให้แกกัน ซึ่งสาวกแต่ละฝ่ายออกมาสาดโคลนใส่กันเต็มที่ว่าอีกฝ่ายขโมยไอเดีย แคมเปญ โฆษณาบางชิ้นที่จงใจด่ากระหนาบอีกฝ่ายแบบซึ่งๆ หน้า คำให้สัมภาษณ์ที่มีหลายระดับ ตั้งแต่เหน็บแนม แดกดัน ดูถูกโดยนัย หรือไม่ก็ด่าตรงๆ ไปหาคัทธนูโดยสายเลือด

จนตอนนี้เหล่าพนักงานของแต่ละบริษัทเริ่มสับสนไม่แน่ใจตัวเองแล้วด้วยว่าตัวเองต้องเกลียดพนักงานอีกบริษัทด้วยไหม จนถึงขั้นเคยมีข่าวว่าพี่น้องทะเลาะเกือบฆ่ากันตาย เพียงเพราะเถียงกันว่าบริษัทที่ตนทำงานด้วยนั้นดีที่สุด

"ถ้ามากันครบทีมนะเธอเอ๊ย ไม่ตายก็เลี้ยงไม่โตแหละยะ" เสียงถอนหายใจเฮือกดังขึ้น ขณะที่เจ้าตัวทำได้แค่นั่งนึกโกรธแค้นโชคชะตางานเยอะเยอะ ดันดวงซวยต้องมาเป็นฝ่ายควบคุมงานเลี้ยงบันลือโลกนี้!

"เงียบไปเลยยะ" เสียงผู้ร่วมชะตากรรมอีกคนบอกเร็วๆ "สายนี้ของมิสเตอร์ปองชัย หัวหน้าบอดี้การ์ดพิริยะพล อ๊ะ สวัสดิ์ค๊ะคุณปองชัย ดิฉันเป็นฝ่ายประสานงานของงานเลี้ยงคืนนี้ คืออยากจะขอยืนยันหมาย

กำหนดการที่แน่นอนอีกครั้งนะค่ะ..."

คนหนึ่งข้างๆ พุบหน้าลงกับโต๊ะกว้างอย่างเหนียวอ่อน ฝ่ายประธานงานกับนรณะลี เกิดมาเกือบสามสิบปีเพิ่งรู้วันนี้แหละว่าไอ้งานควบคุม ประธานงาน ประชาสัมพันธ์งานเลี้ยง มันอยู่ใกล้กับเส้นแบ่งความเป็นความตายแต่ปลายนิ้วก็อยู่ที่เคลือบด้วยยาทาเล็บสีแดงของคริสเตียน ดิโออร์!

"คุณพ่อคุณแม่ออกไปแล้วหรือยายแอม"

ลูกสาวคนเล็กของบ้านเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียงคันทู ก่อนจะพยักหน้าเป็นการตอบรับ และหันไปสนใจนิตยสารในมือต่อ ทำทางเบี่ยงหน้าของน้องสาวเรียกอีกหนึ่งคำถามของคนเป็นพี่เกือบจะทันที

"แล้วทำไมทำหน้าที่เมื่อโลกอย่างนั้นล่ะเรา"

"โอ้ พี่เอลสุดสวยขา ถ้าอยู่ๆ ต้องโดนลากมาถึงสวีตฯ ทั้งที่ไม่ต้องไปออกงานพรมแดงบ้างอะไรนั้น แอมไม่มีอะไรทำถึงขนาดต้องมานั่งอ่านแมกกาซีนปัญญาอ่อนที่แนะนำแต่เรื่องจับผู้ชายรออยู่แต่ในโรงแรม พี่เอลจะไม่ให้เบื่อย่างไงไหวล่ะค่ะ"

คำบ่นหนึ่งชุดใหญ่เรียกรอยยิ้มและแววตาขบขันให้มาระบายอยู่เต็มใบหน้าดงามหวานซึ่งของคนพี่ แต่นั่นกลับยังทำให้น้องสาวหน้าอเป็นม้าหมากรุกเข้าไปใหญ่

"อย่ายิ้มแบบนั้นลึคะ ว่าแต่พี่เอลเถอะค่ะ แต่งตัวอย่างนั้น จะออกไปหาเรื่องสนุกทำล่อลื"

"พี่จะไม่ชวนเธอหรือคะแอม เดี่ยวคุณแม่ต่อว่าพี่ตาย" ธัญญิตาโอฬารอมตะทิ้งร่างบอบบางลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกับน้องสาว "เธอน่ะโดนกักบริเวณอยู่ไม่ใช่หรือไง"

"ใช้ลึคะ อีกตั้งสามวันกว่าจะหมดโทษด้วย" ธิตินาเรศย่นจมูก "แอมก็แค่รำคาญพวกบอดี้การ์ดที่เอาแต่ห่วงนู่นพะวงนี่ จนทำแอมประสาท"

เสียเปลวระเบิดยางรถบอดีการ์ดแค่นี้ย ทำไม่ต้องกักบริเวณตั้ง
อาทิตย์หนึ่ง ไม่ได้ทำอะไรผิดมากมายสักหน่อย"

"แหม แล้วคดีเก่าที่ทำให้โดนกักบริเวณสามวันนั้นล่ะ" พี่สาวคนสวย
หัวเราะ เมื่อนึกถึงวีรกรรมที่น้องสาวจัดการลูกชายนายตำรวจใหญ่
คนหนึ่งของเมืองไทยเสียจนต้องนอนโรงพยาบาลเป็นเดือน และถึงแม้ว่า
อีกฝ่ายจะเส้นใหญ่แค่ไหน แต่ก็แน่นอนว่าไม่มีทางกล้าแหมกับไอฟาร
อมตะหรอก

"แล้วที่มันมาเตะตอตัวแอมโตยไม่ได้รับอนุญาตล่ะคะ"

"เขาไม่รู้จะสิว่าแอมคือใคร รอยยิ้มขบขันระยิบอยู่เต็มใบหน้าธัญธิตา

"แล้วใครจะชวนป้ายประกาศว่าฉันชื่อธิตินาเรศ นามสกุล
ไอฟารอมตะให้ฟังล่ะคะ" เด็กสาวโผล่ขึ้นมาตามแบบฉบับคุณหนูอารมณ
ร์ร้อน "และที่จริงแล้ว พวกผู้ชายก็ไม่ควรเตะตอตัวผู้หญิงไม่ว่าคนไหน
ทั้งนั้นแหละถ้าไม่ได้รับอนุญาต"

ธัญธิตาโคลงศีรษะอย่างเห็นด้วย...พวกผู้ชายเพลย์บอยมือไวใจ
เร็ว ให้โดนแบบนี้เสียบ้างก็ดี

"แต่ยังไงเราก็ต้องควบคุมอารมณ์ให้ได้รู้ไหม" สาวสวยทำเสียง
จริงจังขึ้น "อย่าใช้อารมณ์มาเป็นตัวตัดสินปัญหา อย่าโอ้อวดอำนาจที่มี..."

"และอย่าทะเลาะงว่เป็นไอฟารอมตะ" น้องสาวต่อท้ายให้ทันที่ด้วย
สีหน้าเบื้อหน้าย "ค่า แอมจำได้ ก็ทั้งคุณพ่อ คุณแม่ พี่ชาย พี่สาว พร้อมใจ
กันรอกหนูกันมาตั้งสิบกว่าปี"

ธัญธิตาส่ายหน้าอย่างระอาชนิดหนึ่งก่อนจะยิ้มอ่อน จะไม่ให้สอน
ไม่ให้สั่งได้ยังไงเล่า เมื่อในงานรวมสมาชิกตระกูลหลักทั้งห้าคนของ
ไอฟารอมตะนะ คนที่ทำท่าว่าจะอารมณ์ร้อน ตรง และดื้อด้นที่สุด ก็หนี
ไม่พ้นน้องสาวที่นั่งหน้าสวยอยู่ตรงหน้านี้แหละ

"แล้วนี่ที่เอลจะไปไหนคะ" ธิตินาเรศเอ่ยถาม เมื่อเห็นว่างบางของ
พี่สาวขยับลุกจากโซฟา

"ก็...หาเรื่องสนุกๆ ทำไปละจ๊ะ" รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ฉายอยู่บนใบหน้า ที่ใครต่อใครลงความเห็นว่าต้องเป็นเทพธิดาจำแลงลงมาหลอกล่อให้มวลมนุษย์เฝ้าพะนอเอาใจเป็นแน่แท้

"สนุกเพื่อแอมด้วยแล้วกันนะคะ อย่าลืมเก็บค่าคุ้มครองจากพวก ขาใหญ่แถวนี้แทนแอมด้วย"

"ระวังโดนคุณแม่กับบริเวณเพิ่มนะเธอนะ" พี่สาวเตือนด้วยเสียง หัวเราะคิกคัก ก่อนที่เรือนร่างสมส่วนราวสวรรค์บั้นจะลับตาหายไป

ธิดินาเรคแม่ริมฝีปากเรียวยาวชัดใจ เมื่อนึกถึงโทษทัณฑ์บริเวณที่ ผู้เป็นแม่ประทานให้ด้วยความเมตตาอย่างที่สุดแล้ว (ตามคำพูดของแม่) เธอลุกขึ้นเดินไปหยุดอยู่ที่ริมผนังด้านหนึ่งซึ่งเป็นกระจกใสบานใหญ่ ตลอดแนว ความสูงของชั้นที่ห้องสุดหุ้มนี้อยู่ ทำให้เธอสามารถเห็น ทิวทัศน์รอบเมืองได้อย่างชัดเจน แสงสียามราตรีของเมืองอย่างเจนิวา เทียบไม่ได้เลยกับเมืองใหญ่อื่นๆ ที่เธอเคยไปเยือน แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา สำหรับเหล่าหนุ่มสาวผู้มีใจรักสนุกอยู่แล้ว

ว่าแต่พี่เออลวางแผนจะไปสนุกอะไรในเมืองอย่างเจนิวานีละเนี่ย น่องเล็กแห่งตระกูลใหญ่ได้แต่ขมวดคิ้วสงสัย นี่สิปัญหา เพราะเรื่องสนุก ของพี่สาวเธอน่ะมัน 'ไม่ธรรมดา' ยิ่งกว่าเรื่องสนุกของเธออีก!

เวลาเดียวกันที่นอกห้องบอลรูมหรรุหระ ซึ่งถูกกำหนดเป็นที่จัดงาน กาลาดีนเนอร์มอบรางวัลเชิดชูเกียรติแก่นักธุรกิจใหญ่ใจบุญผู้ทรงเกียรติ ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาสองคนในชุดทักซิโดหรรุหระกำลังก้าวยาวๆ ไปตามทางระเบียงด้านข้างห้องจัดเลี้ยง ฝ่ายที่เดินตามอยู่ข้างหลังดูจะ อารมณ์เสียอยู่ไม่น้อย

"พี่วุฒิ! หมายความว่ายังไงที่ว่าจะไม่อยู่แล้ว"

"ไอ้วุฒินั้ แกฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่องตั้งแต่เมื่อไหร่" คนที่ถูกเรียกว่าพี่ วุฒิปราบายตามองคนเดินตาม ทั้งที่ชายยังไม่ยอมหยุดก้าวเดิน "หรือจะเอา

เยอรมัน เพราะตอนนี้อยู่ในสวีตฯ"

"พื่อย่าเพิ่งมากวนโมโหตอนนี้น่า ตกลงจะไม่กลับเข้าไปในงานจริงๆ ใช่มั้ย"

สรวุฒิ พริยะพลอยอมหยุดเดินเป็นครั้งแรก ก่อนจะหันกลับไปคุย กับน้องชายเจ้าปัญหา

"ถ้าฉันจะกลับเข้าไปในงาน แล้วฉันจะเดินออกจากโรงแรมให้เมีย ย่าทำไม่ใช่น้องชาย และแกเป็นน้อง ฉันเป็นพี่ เพราะฉะนั้นถ้าฉันบอกให้แก เข้าไปอยู่ในงานกับพ่อแม่แทน ก็ช่วยทำตามแบบไม่มีคำถามได้ไหม"

"ไม่ได้ครับคุณพี่ชาย" สรวุฒิเน้นเสียงหนักในตอนท้าย

"งั้นก็ช่วยเข้าใจด้วยว่าในงานมันไม่มีอะไรน่าสนใจพอที่จะดึงดูดให้ ฉันอยู่ เข้าใจ"

"เห็นสาวๆ ไฮโซเยอะออก นึกว่าพี่จะชอบ ทั้งดารานางแบบสารพัด"

"เออวะ" ใบหน้าหล่อเหลาของพี่ชายบุดึงไปนิดหน่อย *ยั่วไม่ขึ้น* *ทรอกไอน้อง* "ตอนแรกกะจะมาดูพวกไอฟาร์มทะเลเสียหน่อย ที่ไหนได้ มีแต่คนที่เห็นกันอยู่บ่อยๆ พ่อแม่ลูกชายดันมาครบ ลูกสาวไม่มาสักคน"

"ตกลงที่ยอมมาตอนแรก ก็เพราะตั้งใจจะมาดูสาวจริงๆ ใช่มั้ย ละครับ" น้องชายพูดด้วยน้ำเสียงแข็งๆ พี่ชายเขาสูดหายใจหอบเต็มทั้งปี นีขนาดลูกสาวตระกูลไม่เบื่อไม่เมายังไม่เว้น แต่จะว่าพี่ชายที่คิดแบบนี้ก็ คงไม่ได้ เพราะสาวสังคมแต่ละคนล้วนทำท่าทางอยากให้พี่ชายเขา 'ดู' เสียเหลือเกิน

"ไม่เหมือนกันโว้ย ถ้าเป็นัยยคนน้องที่ขึ้นชื่อลือชาว่าสวยแสบทรง นะไม่ได้อยากเห็น งานนี้อยากมาดูหน้าคนพี่วะ"

สรวุฒิสบตากับพี่ชายแล้วพยักหน้าตามอย่างเห็นด้วย ก็จริง อย่างที่สรวุฒิว่า...ธิดินาเรศ ไอฟาร์มทะเลเป็นที่รู้จักของเกือบทุกคน ถึงแม้จะไม่ได้ออกงานออกหน้าอะไรมากมาย แต่ก็ติดศัพท์ความสวย แสบ และแบบว่า...เอาแต่ใจไม่มีใครเกินของคุณหนูคนนี้นะโด่งดังไป

ร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำที่เดียว

แต่อีกคนที่เล่าลือกันว่าเป็น 'สวยประหาร' อยู่หลังม่านนี้ลึ
น้ำคิด... ธัญธิดา โอฟารอมตะ ทายาทคนกลางผู้ไม่เคยปรากฏกายในงาน
สังคมไหนๆ ไม่เคยออกหน้าในการงานใดๆ ของโอฟารอมตะกรู๊ปเลย
นอกจากบริษัทด้านอินที่เรียดีไซ์นครบวงจรชื่อดังก้องโลกของเธอเอง
มีแต่คำเอ่ยอ้างกันปากต่อปากว่าเธอคนนี้นะ 'นางฟ้าซาตาน' ดีๆ นี่เอง
ไหนจะเรื่องที่ว่ากันว่าเธอเป็นระดับมันสมองที่จัดการอย่างแบบยลให้
โอฟารอมตะทำชนกับพิริยะพลมาหลายต่อหลายเรื่อง จนบางครั้ง
บางคราวบัลลังก์ฝ่ายเขาก็สะท้อนไปบ้างเหมือนกัน

และแม้ว่าในสายตาเหล่านักธุรกิจ เธอจะเป็นเหมือนปีศาจสาว
แต่ในสายตาของนักสังคมสงเคราะห์ทั่วโลก เธอไม่ต่างอะไรกับแม่พระ
แต่ละปีถ้าไม่นับเงินบริจาคจำนวนมหาศาลในนามของตระกูลโอฟารอมตะ
และหันไปวัดยอดบริจาคกันแบบรายบุคคลแทนละก็ ธัญธิดา โอฟาร
อมตะถือว่าเป็นอันดับต้นๆ ของโลก ไม่ว่าจะในองค์กรเพื่อการกุศลด้านใด
นี่เองที่ทำให้ภาพลักษณ์ของเธอดูดีเอามากๆ แม้จะยังไม่มีใครรู้ก็ตาม
ว่าตัวจริงของเธอเป็นนางฟ้าหรือซาตานกันแน่

ลูกชายคนเล็กแห่งบ้านพิริยะพลรู้ดีถึงความสนใจเป็นพิเศษของ
สราวุฒที่มีให้กับลูกสาวคนโตของตระกูลโอฟารอมตะอย่างที่พี่ชายของ
เขาไม่เคยมอบให้ใครมาก่อน ความสนใจของสราวุฒนับเป็นสิ่งพิเศษ
เพราะไม่ค่อยมีอะไรหรือใครถูกตาต้องใจจนถึงดูตสราวุฒไว้ได้นาน
แต่ธัญธิดาก็เป็นข้อยกเว้น เพราะยังไม่ทันได้เจอตัวเลยด้วยซ้ำ
แค่ได้ปะทะกันในสงครามราคาหุ้นไปครั้งเดียว พี่ชายของเขาก็ตั้งหน้า
ตั้งตาสืบหาเรื่องราวผู้หญิงที่เล่าลือกันว่าสวยประหารเป็นบ้าเป็นหลัง
น่าเสียดายที่จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่ได้เห็นแม้แต่ภาพถ่าย

"แกก็เห็นด้วยใช่ไหมวะฉน" พี่ชายพูดต่อ "ไม่เคยเห็นออกหน้าเสียที
ก็เลยอยากรู้ขึ้นมาว่าที่บอกว่าสวยสยบโลกนั้นะ มันจริงหรือแค่คำโกหก

เพื่อปิดบังหน้าตาซีเห่ร่กันแน่ ทั้งที่ได้ยินว่าจะมางานนี้กันทั้งบ้านแท้ๆ"

"น้องสาวเขาเสียก่อน แล้วไหนจะความจริงที่ว่าเก่งนักหนานั่นอีก" สรวุฒินั้นแค้นยืม เมื่อนึกถึงใบหน้าสวยใสกับแววตาไร้เดียงสาที่ทำให้ใจใครต่อใครสั้นได้ง่ายๆ แต่กลับ 'ป่วน' เสียจนเกือบจะชนกับเขามาหลายรอบ ดีที่ทุกครั้งคำว่าโอฬารอมตะและพิริยะพลมันคำคอกันอยู่ทั้งคู่ ไม่งั้นคงเอาปืนจ่อคอกันไปแล้ว!

"ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ" สรวุฒียอมรับ...ธิดินาเรศ โอฬารอมตะเป็นหญิงสาวที่สวยงาม และมีที่ท้าวจะสวยขึ้นอีกในอนาคต แต่เจ้าหล่อนก็ไม่ใช่สเป็คเขา *สวยแสบแบบนั้นคงปวดหัวพิลึกถ้าไปต่อแยะด้วย*

"ว่าแต่พี่เองก็แทบไม่เคยออกหน้าเลยเหมือนกันนี่ มีแต่ให้ชาวบ้านนินทาว่าเป็นเพลย์บอยลอยไปลอยมา เพราะให้คนเห็นหน้าเห็นตาจากงานสังคม แทนที่จะเป็นงานของบริษัท" น้องชายเห็นเข้าให้ ก็พี่ชายเขาน่ะโด่งดังจะตาย...เรื่องผู้หญิง!

สรวุฒิเป็นที่รู้จักดีของวงสังคมทั่วโลกในด้านความเป็นเลื้อผู้หญิงที่มีเสน่ห์ดึงดูดอย่างร้าย แต่ก็ไร้เยื่อใยอย่างโหดเช่นเดียวกัน ไม่มีผู้หญิงคนไหนสักคนที่ 'จับ' พี่ชายของสรวุฒิน้อย เพราะหากคนไหนทำท่าจะก้าวล่วงล้ำเส้นที่สรวุฒิขีดขึ้นมาละก็ อนาคตหมดกัน งานนี้ก็เลยไม่มีใครกล้าที่จะลองเสี่ยงล้ำเส้นเสียที

แต่ก็อีกนั่นแหละ ด้วยความที่โลกภายนอกเห็นว่าสรวุฒิเป็นคุณชายสุดหล่อเจ้าสำราญ ทำให้ไม่มีใครเดาได้เลยว่าหัวจักรขับเคลื่อนพิริยะพลในปัจจุบันคือเพลย์บอยร้อยรักคนนี้ ขนาดที่เกษม พิริยะพล นายเหนือแห่งพิริยะพลคนปัจจุบันได้แต่ยอมรับ และปล่อยให้ลูกชายคนโตทำอะไรอย่างที่เขาอยาก

"ยังไงก็รับหน้าไปแล้วกันนะคืนนี้ ผากแก้ตัวกับพี่วรรณให้ด้วยละ โชคดีนะไอ้คุณน้องชาย" สรวุฒิตัดบทง่าย ๆ ตามเคย ก่อนจะกระโดดผลุบเข้ารถพอร์ชสีบรอนซ์เงินสุดหรูหายไ้